

Taras Vaziljev :

Mak.

V davnem času, v daljnem kraju,
pod Kalvarijo goró,
v solncu rože so cvetele
bele bolj, kot je srebró.

Mimo njih hudobni Judje
Jezusa prignali so,
beli cveti pa ob stezi
bridko zaplakali so.

Dan poslej ob beli cesti
rože rdeče bile so
ker jim s krone kaptje Krista
cvete pordečile so.

In še dandanašnji v polju
rdeči mak zavzet stoji,
kot na oni dan bi mislil
in na tisto božjo kri.

—C—

Junak.

Ej solnčece, ej solnčece,
gor sredi božjih trat,
vse zlato si, bogato si,
daj, vrzi dol mi vsaj en zlat.

— „Oj, zlato sem, bogato sem,
pa vzpni se gor v nebo
in kar jih nesti mogel boš,
naj tvojih, samo tvojih bo..“—

„Ej solnčece, ti daleč si,
a jaz sem mal, premlad...
Pa rasel bom in vzrastel bom —
takrat pa vzamem ves tvoj grad...“

